

Aleš Šteger

Pesmi

Pesem peščene obale

V lok tvojega stopala
 Se pne utripanje te pesmi.
 Kjer zdaj stojiš, kjer kdaj si stala
 Povsod obala bo ob ženski.

Ožiliš se in rišeš rano.
 Z nogami rišeš sto kvadratov.
 Ko s peska stopi kri zatisneš glavo:
 Obdaja te šahovnica korakov.

A peta se ne strga, prst ne počí
 Ko vlečeš svoje ostre kote
 In morje se od te ne ločí
 Ko spira kri ti z vroče noge.

Tako utripaš in prestapljaš
 Igraš se govoreča s sabo
 Brez čevljev, bosa, spet pozabljaš
 Na tiho, ostro, morsko sabljo.

Globoko v tebi se do smrti
 Zavezujeta vezalki;
 In kakor dolgi, slani prsti
 Te stiskajo in spuščajo koraki.

Mala pesem o očesu
Špeli

Na klopi sredi morja trave
Sedi star mož z očmi v dlaneh.
Ko vstane mu odpade
Oko in zamiži na tleh.

V daljavi se oko blešči.
Med igro ga otrok pobere.
A ko doma odpre dlani
Postane mož, pozabi sebe.

Zdaj moje je puščava;
Četvero sonc je nad klopjo.
Gost zrak v vročini plava
Ko v pesku išče mož oko.

Soba

Nad široko cesto soba.
Senc v njej že dolgo ni
Že dolgo ni v njej oči
Po temnem oknu gre svetloba.

Pod votlim oknom so ljudje.
V sobi mrtva ura, prah;
Na cesti se smeje možje
Prelišijo udarec plah.

Morda bila je kaplja le dežja?
V majhni sobi je tema.
Ljudi z dežniki zdaj več ni
Dež tolče okno, cesto že sto dni.

Čakajoč ob glasbi, lenem plesu
Ne sliši družba mrka
Kako nekdo v sobi trka
Praska z nohti v vlažnem lesu.

Poundova postaja podzemne železnice

Nad zemljo trdo mesto
Steklena skala;
Pod zemljo očes gnezdo
Žari kot žara.

Po črnih rovih
Kjer kamni še živijo
Se v ozkih krogih
Pogledi razbežijo.

Ne list – stopnica
Jih dviga v nebo
In kamnov ostra lica
Postajajo telo.

Grški lončar

Na tleh, v popoldanski vročini
Sedi med oljkami nek starec.
Zadremal je in desni palec
Mu še tiči v surovi glini.

Nemirno o bogovih sanja
O Zeusu, ki ladjeve ruši
Ne ve še, da mu sen je v duši
Dal amforo, obliko panja

Z ženskim vratom, ki se bo rodila
Zajela, plula, potonila
Da bosta roki kakor krt

Čez tisočletja vanjo segli
In krčevito v prste vpregli
Sol, oljke, sanje ali smrt?